

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud rozhodl o dovolání [redacted],
důchodkyně, [redacted], [redacted], zastoupené
JUDr. Yvetou Konfrštovou, advokátkou, 370 01 České Budějovice,
nám. Přemysla Otakara II., proti usnesení Krajského soudu v Ústí
nad Labem - pobočka v Liberci z 8. března 1994, sp. zn.
30 Co 37/94, vydanému v právní věci vedené u Okresního soudu
v Jablonci nad Nisou, pod sp. zn. 7 C 1262/93 /navrhovatelky [redacted]
[redacted] proti žalovaným [redacted] a [redacted], bytem
[redacted], [redacted], o návrhu na obnovu řízení
pro zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví/, t a k t o:

Dovolání s e o d m í t á .

Náhrada nákladů dovolacího řízení se neukládá.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci usnesením
z 8. března 1994, sp.zn. 30 Co 37/94, potvrdil usnesení Okresního
soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 6.12.1993, č.j. 7 C 1262/93-13
/kterým se zamítl návrh na obnovu řízení [redacted] ve věci
zrušení podílového spoluvlastnictví žalobkyně [redacted]
proti žalovaným [redacted] a [redacted] u Okresního soudu
v Jablonci nad Nisou pod sp. zn. 7 C 333/88/ a nepřiznal
účastníkům právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Dovolání proti usnesení odvolacího soudu, který byl doručen
navrhovatelce 25.4.1994 a dovolání ze dne 2.5.1994 došlo

Okresnímu soudu v Jablonci nad Nisou 4.5.1994, bylo podáno ve lhůtě podle ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř.

Dovolatelka přípustnost dovolání dovozovala z ustanovení § 237 písm. f) a § 241 odst. 2 písm. a), b), c) a d) o.s.ř. V důvodech uvedla, že o rozsudku soudu prvního stupně v původním řízení o vypořádání podílového spoluvlastnictví / sp. zn. 5 C 333/88 / se dozvěděla až 7.4.1992, kdy ji ho poslala matka v soukromém dopise. Neměla proto řádně doručeno soudem, nebylo ani náhradní doručení poštou, a proto nemohl rozsudek nabýt právní moci. V původním řízení ji nebyla doručena ani žaloba a nebyla ani vyslechnuta. Je tu proto dán důvod podle ustanovení § 237 písm. f) o.s.ř. k dovolání, neboť účastníkům řízení byla postupem soudu odňata možnost jednat před soudem. Jsou tu důvody pro obnovu řízení a návrh na obnovu řízení je podán včas. Žádala proto zrušit rozsudky soudů obou stupňů a věc vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Podle ustanovení § 236 odst. 1 o.s.ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Při rozhodování o tomto dovolání vycházel dovolací soud z ustanovení článku II. odst. 4 zákona č. 238/1995 Sb., podle něhož řízení o dovolání, o němž nebylo pravomocně rozhodnuto do dne nabytí účinnosti tohoto zákona /1.1.1996/, převezme a dokončí Nejvyšší soud podle dosavadních předpisů.

Především bylo však nutno se zabývat otázkou přípustnosti dovolání dovolatelky proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně.

Podle ustanovení § 239 odst. 1 o.s.ř. /před novelizací ustanoveními zákona č. 238/1995 Sb./ bylo přípustné dovolání proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo změněno usnesení soudu prvního stupně, a také i proti usnesení odvolacího soudu, jímž

bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně, jestliže odvolací soud vyslovil ve svém potvrzujícím usnesení, že je dovolání přípustné protože jde o rozhodnutí po právní stránce zásadního významu /§ 239 odst. 2 písm. a) o.s.ř./, nebo že jde o usnesení o návrhu na zastavení výkonu rozhodnutí na podkladě cizozemského rozhodnutí /§ 239 odst. 2 písm. b) o.s.ř./, nebo že jde o usnesení o návrhu na zastavení výkonu rozhodnutí podle § 268 odst. 1 písm. g) a h) o.s.ř. / § 239 odst. 2 písm. c) o.s.ř./.

Žádný takový důvod dovolatelka v dané věci neuplatňovala.

Také tu nešlo o případ usnesení odvolacího soudu, jímž by bylo rozhodnuto tak, že se zpětvzetí návrhu nepřipouští, nebo že by se připustilo zpětvzetí návrhu a rozhodnutí soudu prvního stupně zrušilo a řízení zastavilo podle ustanovení § 208 o.s.ř.

Pokud navrhovatelka namítala, že jí byla postupem soudu odňata možnost jednat před soudem / § 237 písm. f) o.s.ř. / bylo zjištěno, že ohledně přeložení jednání z 30.11.1993 na 6.12.1993 byla vyrozuměna dle přiložené doručky z 26.11.1993. Při řízení odvolacího soudu podle ustanovení § 214 odst. 2 písm. c) o.s.ř. jednání není třeba nařizovat, jestliže odvolání směřuje proti usnesení. Nebyla tu proto potřeba nařizovat jednání ve věci, a proto v dané věci postupem soudů obou stupňů nebyla odňata možnost navrhovatelce jednat před soudem. Nebyla tu tedy splněna podmínka přípustnosti dovolání podle citovaného ustanovení § 237 odst. 1 písm. f) o.s.ř.

Protože za daného stavu dovolatelka uplatnila své dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu v takovém případě, na nějž se nevztahuje žádné ze zmíněných ustanovení občanského soudního řádu, upravujících přípustnost dovolání, odvolací soud nemohl na základě takového nepřipustného dovolání přistoupit k věcnému přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř.

Jelikož podle ustanovení § 243b odst. 4 o.s.ř. platí ustanovení § 218 odst. 1 o.s.ř. obdobně také pro řízení u dovolacího soudu, muselo být dovolání navrhovatelky odmítnuto, protože směřovalo proti usnesení odvolacího soudu, proti němuž nebylo ve smyslu ustanovení § 237 a § 239 o.s.ř. přípustné.

Obdobně jako v odvolacím řízení bylo i v dovolacím řízení rozhodováno o odmítnutí dovolání usnesením.

Nic však nebrání navrhovatelce, aby pokračovala v původním řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví, neboť ze spisu sp. zn. 7 C 1262/93 nevyplývá, že by byl rozsudek nabyt právní moci.

Náhrada nákladů dovolacího řízení nebyla uložena ve smyslu ustanovení § 243b odst. 4, § 224 odst. 1 a § 151 o.s.ř.

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek podle občanského soudního řádu /vyhlášeného ve znění se změnami a doplňky pod č. 62/1996 Sb. /.

V Brně dne 4. června 1996

JUDr. Julie Muránská
předsedkyně senátu